

Proloog

22.30 uur

Je weet dat je eigenlijk geen keus hebt, Coco. Je wilt toch niet dat ik de foto echt verspreid? Dat ik je leven tot een hel maak? Zeg het maar...

Ik kijk naar het scherm. Het brandt in mijn keel, alsof er zuur in gegoten is. Ik sluit mijn ogen en voel de warme tranen erachter. Misschien gaat dit alles weg. Misschien is het een boze droom, een nachtmerrie. Als ik mijn ogen open, staat er hopelijk iets anders op het beeldscherm.

Maar het staat er nog steeds. Met bevende handen begin ik te typen.

Waarom doe je dit? Wie ben jij?! Ik wil dit helemaal niet! Ik zou naar de politie kunnen gaan! Klootzak!

Ik kijk naar de woorden en dan bedenk ik me. Ik wil hem – wie het ook is – niet kwaad maken. Hij is onberekenbaar, ik weet niet wat hij dan gaat doen.

Klootzak klootza klootz kloot kloo klo kl k

Letter voor letter delete ik het laatste woord en dan druk ik op Verzend. Ik bijt op een velletje bij mijn nagel en scheur

het er met mijn tanden af. De pijn trekt door mijn vinger, ik lik de druppel bloed weg. De cursor knippert.

De politie? Ha! Dan word jij opgepakt voor het verspreiden van kinderporno... Je hebt blijkbaar meer overtuiging nodig. Ik stuur je nog iets. Een stukje van een filmpje dat ik zo online kan zetten.

Ik voel mijn eten omhoogkomen en slik het brandende maagzuur weg. Ik verberg mijn gezicht in mijn handen en kreun zacht, als een gewond dier. Het 'zjoef'-geluid van mijn mobiel laat me weten dat er een bestandje binnen is gekomen. Ik hoef het niet te openen om te weten wat het is, maar ik doe het toch.

Acht seconden van een filmpje. Ik zie mezelf, lachend in de camera, terwijl ik mijn joggingbroek losknoop en naar beneden trek. Mijn shirt heb ik al uitgedaan, maar ik heb nog wel mijn rode bh aan. Ik hoor mezelf zeggen: 'Je doet er toch niets mee, hè?' Mijn stem klinkt lacherig en verleidelijk, verliefd. En dan zijn de acht seconden voorbij. Ik weet precies hoe de rest van het filmpje eruitziet, de beelden staan in mijn geheugen gegrift, zelfs als ik mijn ogen dichtdoe en er met mijn vuisten heel hard tegenaan duw. Ik schuif mijn stoel naar achter, ren de slaapkamer uit, naar de badkamer, en ben net op tijd. Ik kots de wasbak onder. Het maagzuur komt in golven omhoog, voortgedreven door angst. Ik draai de kraan open en spoel alles weg; daarna was ik mijn gezicht met ijskoud water en poets ik mijn tanden. Mijn hand trilt.

Na een poos kijk ik in de spiegel. Er zitten tandpastaspetters op het glas. Mijn gezicht ziet rood en vlekkerig van het koude water, mijn mascara is uitgelopen. Mijn goudbruine

ogen staren dof terug en mijn grove bruine krullen, die normaal ontembaar zijn, hangen vettig en slap langs mijn gezicht. Er zitten vage sproeten op mijn gezicht, nog van afgelopen zomer, wat nu eeuwen geleden lijkt. Mijn mond trilt. Tranen trekken een spoor van riviertjes over mijn wangen en ik sla mijn handen voor mijn gezicht, terwijl mijn lichaam schokt. Soms zou het makkelijker zijn om dood te zijn, flitst het door mijn hoofd. Zestien en dood. Hoe heb ik het zover kunnen laten komen?

DEEL 1

DRIE MAANDEN EERDER

1

Ik klapte mijn agenda dicht. Het schooljaar was pas een maand oud, en de bladzijden waren nog redelijk netjes. Voor de volgende zomer zou mijn agenda uit elkaar zijn gevallen en zou ik hem bij elkaar moeten houden met een elastiekje. Hij zou uitpuilen van de foto's, bioscoopkaartjes, briefjes die ik aan mijn moeder had moeten geven en uit tijdschriften gescheurde artikelen, en de hele omslag zou vol staan met telefoonnummers en namen en krabbels. Maar nu nog niet. Mijn naam had ik er in sierlijke letters op geplakt: Coco van der Zanden – klas 4Ab. Ik was ternauwernood naar 4 vwo overgegaan – eigenlijk was ik een bespreekgeval geweest, maar mijn mentor had ervoor gepleit bij de andere docenten dat ik toch over mocht. Het nieuwe schooljaar was pas vier weken bezig, maar nu al vond ik het pittig.

Drie proefwerken volgende week, waaronder Frans, waar ik totaal geen talent voor had. Waarom had ik Frans gekozen? *Omdat Nick het ook had gekozen*, zei een stemmetje in mijn hoofd. *Omdat ik een oneindig talent heb voor het maken van verkeerde keuzen. Verkeerde kledingkeus, verkeerde jongens, verkeerde vakken. Omdat je in de buurt wilde zijn van Nick en*

daarom zoveel mogelijk dezelfde vakken hebt gekozen, stomme sufferd. Je houdt helemaal niet van Frans, je haalt 'le' en 'la' altijd door elkaar en je had gewoon Duits moeten kiezen. Maar nee, hoor, ik koos Frans. C'est fantastique. En Nick koos Merel. Ne c'est pas fantastique. Of zoiets.

‘Hé, Co, ga je nog even mee naar de stad?’ Eileen stond naast mijn tafel, haar boeken tegen zich aan gedrukt. ‘Ik heb nagellakremover nodig en ga iets voor Indy kopen. En ik trakteer op iets lekkers.’

Ik zuchtte. ‘Ik zou wel willen, maar al dat huiswerk... Echt niet normaal. Denken leerkrachten dat we niets anders te doen hebben in het weekend of zo? Dat we het sociale leven van een heremietkreeft hebben?’ Ik keek daarbij gefrustreerd in de richting van meneer Middelman, de docent Frans.

Eileen, mijn beste vriendin sinds de brugklas, grijsnde. Ze kwam van een andere basisschool uit de stad. Na een paar weken kreeg ze pfeiffer en was ik aangewezen om haar dagelijks haar huiswerk en boeken te gaan brengen. Vanaf dat moment waren we beste vriendinnen geworden. Onafscheidelijk. Alleen vorig jaar, rond de werkweek, ging het een tijdje minder goed tussen ons. Maar dat komt in de beste vriendschappen voor en het was gelukkig weer helemaal goed gekomen. Eileen en ik hadden aan een half woord genoeg. Als ik naar haar keek, wist ik precies hoe ze zich voelde en wat ze dacht, en andersom gold dat ook. ‘Mijn andere dochter’ – zo noemde haar moeder mij soms. Ik vond Eileen prachtig. Sinds een maand had ze geen beugel meer en haar tanden stonden helemaal recht. Ze had kuiltjes in haar wangen en haar lichtblonde haar hing in laagjes op haar schouders. Haar

ogen waren een vreemde mengeling van groen en blauw. Door het vele sporten was Eileen jaloersmakend slank. In tegenstelling tot mij: cup C (al sinds mijn veertiende, ik vroeg me af hoe dat later zou zijn, als ik ooit in verwachting zou raken – dan zou ik vast twee koepelentjes nodig hebben als bh) en forse heupen. Vreemd genoeg vond Eileen juist dat ik een mooi, vrouwelijk figuur had en dat ze er zelf uitzag als een breinaald.

‘Kom op, ik help je wel met Frans. *C’est facile!* En dan help jij me met algemene natuurwetenschappen en Nederlands, want daar ben jij weer goed in. Ga je nog mee morgen, naar het feestje van Indy?’

Ik bukte om mijn tas te pakken. De hengsels waren al helemaal versleten, eigenlijk was de tas niet bedoeld om elke dag tien kilo boeken te dragen. Waarom stonden schoolboeken niet gewoon op een leuke iPad of zo?

‘Ik weet het niet, ik wil wel gaan, maar dan moet ik echt geholpen worden met Frans, hoor. En ik moet morgen natuurlijk ook nog werken.’ Sinds twee maanden werkte ik bij de supermarkt, waar ik vakken vulde en schappen spiegelde. Een saai en vreselijk baantje, maar met het geld kon ik weer leuke dingen doen, kleren kopen bijvoorbeeld.

‘Ik zou best een baantje willen, maar ja, dat kan niet, met sport en zo.’ Eileen keek me aan. ‘Echt, ik vind het stoer van je, hoor! Ik zou het niet kunnen, dan zou ik van hockey af moeten. Maar het lijkt me heerlijk, je eigen geld verdienen.’

‘Valt wel mee,’ mompelde ik. ‘Volgende zomer wil ik wel een baantje in de bediening op terrasjes. Dat betaalt vast veel beter.’

Op dat moment kwam Nick voorbijlopen. ‘Hé, meiden, jullie komen morgen toch naar dat feest, hè? Ik ben er ook. Want je weet...’

‘Ja, ja,’ verzuchtte Eileen, ‘een feest is geen feest als jij er niet bent geweest. Pfff.’

‘Eh, dat ook, ja, maar ik bedoelde eigenlijk dat het pas echt gezellig is als jullie er zijn.’ Hij keek naar mij en knipoogde. Met een rood gezicht concentreerde ik me op mijn tas. ‘Dus tot morgen!’

Hij liep op zijn gemak verder en ik staarde hem na. Nick was de mooiste jongen van de klas. Nee, correctie: van de school. Hij had donkerblond haar dat in slagen naar achteren viel, hij was lang en had felblauwe ogen. Hij was een van de oudsten van de klas, omdat hij was blijven zitten in de tweede.

‘Waarom laat je hem dat nou nog steeds doen?’ Eileen keek me fronsend aan.

‘Wat?!’ Ik pakte lippenbalsem uit een zijvakje van mijn tas en smeerde wat op mijn lippen.

‘Je van je stuk laten brengen. Hij flirt met je, maar hij heeft gewoon iets met Merel. En jij valt elke keer weer voor hem. Hij speelt met je. Co, jij kunt iedere jongen krijgen die je wilt. Je ziet er waanzinnig sensueel uit, iedereen staart je na als jij voorbijloopt en het stomme is: dat heb je zelf niet eens in de gaten. Want jij hebt maar oog voor één iemand: Nick.’

Ik onderdrukte een geïrriteerde zucht. Eileen begreep niet dat ik nog steeds hoopte dat Nick zou inzien dat Merel een vergissing was. Merel en hij pasten totaal niet bij elkaar. Merel was bitchy en ze had geen enkel gevoel voor humor, terwijl

Nick grappig en lief was. Ik wist zeker dat hij op een dag zou inzien hoe goed hij en ik bij elkaar zouden passen.

‘Laat maar.’ We liepen het lokaal uit. ‘Ik ga morgen wel mee naar Indy.’

‘Uiteraard, ik had niets anders verwacht.’ Eileen stootte me aan en ze lachte weer. ‘Hé, zondag speelt Heren1. Zullen we naar de wedstrijd gaan kijken?’

‘Je bedoelt: zullen we naar Jason gaan kijken, haha!’ Ik ontweek een brugklasser die door de gangen sjeesde, in paniek op zoek naar een lokaal. Eileen had een oogje op Jason, die een paar jaar ouder was dan zij. Ze zaten bij dezelfde hockeyclub en Eileen ging naar alle wedstrijden van Heren1 in de hoop dat Jason haar een keer opmerkte. ‘Ik kijk wel, ik moet echt blokken dit weekend. Als ik zondag tijd overheb, ga ik wel mee.’ Ik voelde me nooit echt thuis op de hockeyclub. Eileen bewoog zich daar als een vis in het water, ik voelde me er vooral een potvis op het strand. Ik begreep de regels van het spel niet, ik had nooit gehockeyd en ik droeg niet de juiste kleding voor een hockeyclub. Ik was gewoon geen hockey-meisje. Hockeymeisjes hadden gezonde, blozende wangen en lang blond haar dat ze in een hoge paardenstaart droegen, en ze hadden een goed getraind lichaam.

En toch liet ik me elke keer weer overhalen door Eileen om mee te gaan, want Nick speelde er ook. Mijn verliefdheid op hem was als een wak dat maar niet dicht wilde vriezen. Want ook al had hij sinds twee maanden iets met Merel, en had ik me voorgenomen hem uit mijn hoofd te zetten, zodra hij knipoogde of even glimlachte brak het ijslaagje weer open.

We liepen langs de conciërge naar de kluisjes.

‘Daar hebben we mijn favoriete lastpak!’ Willem lachte. ‘Kom je dit jaar weer net zo vaak met een telaarbriefje, krullenbol?’ Willem was een gezette, kalende man met pretoogjes, en hij was eigenlijk een prima conciërge. Ik kon het meestal goed met hem vinden, ook al moest ik me vorig jaar met regelmaat bij hem melden. Op tijd komen was nooit echt een van mijn talenten geweest. Dat begon al bij mijn geboorte, ik werd ruim tien dagen na de verwachte datum geboren.

‘Was ik niet van plan, eigenlijk!’ Ik lachte naar hem. ‘Ik ga proberen mijn leven te beteren, Willem. Dit jaar word ik een modelleerling, let maar op. Dit wordt een topjaar!’

Ik wist toen nog niet dat ik niet verder van de waarheid af kon zitten.